

แม้รู้ว่าเขาเป็นคนแปลกหน้าที่ไม่ควรเพเล่ใจรัก
แต่ยากนักที่หัวใจจะไม่ถูกเขารอบครอง

คนแปลกหน้า... คู่บ่เคยใจ

ณามิวอาร์

ความรู้สึกดี... ที่เรียกว่ารัก

ชุดพิเศษ

ความรู้สึที่ดี... ที่เรียกว่ารัก ชุติพิเศษ
คนแปลกหน้า... คู่บเคยใจ
ณามิวอาร์ เซียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-0052-6

ภาพประกอบ — กนกฉัตร ทองบำรุง

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4848
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

คำนำ

เคยมั๊ย...เวลาที่เดินสวนกับคนแปลกหน้าแล้วรู้สึกว่าเขาคนนั้นช่าง
คุ้นตาเหลือเกิน

เคยมั๊ย...เวลาที่ได้ยินเสียงคนแปลกหน้าแล้วรู้สึกว่าน้ำเสียงนี้คุ้นเคย
อย่างน่าประหลาดใจ

และเคยมั๊ย...เวลาที่พูดคุยกับคนแปลกหน้าแล้วรู้สึกว่าเขาคือใครคนหนึ่งที่
ที่เราเคยรู้จักแต่อาจจำไม่ได้

บางครั้งเราเองก็ยังหาคำตอบให้กับตัวเองไม่ได้เลยว่าเหตุใดจึงรู้สึก
เช่นนั้น เช่นเดียวกับผิงอันที่รู้สึกคุ้นเคยกับหนุ่มต่างชาติแปลกหน้าคนหนึ่ง
ได้อย่างน่าอัศจรรย์ใจ

หรือนี่คือพรหมลิขิตที่ขีดเส้นชะตาชีวิตของคนทั้งคู่เอาไว้แล้ว มาร่วม
เป็นสักขีพยานความรักซึ่งกำลังจะเกิดขึ้นระหว่างคนแปลกหน้าสองคนที่โคจร
มาเจอกันด้วยชะตา

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

ฉ้ามิวอาห์...คนร่างผืนขาวเหนื่อ เกิดและเติบโตที่เชียงใหม่ จบการศึกษาในด้านที่ไม่เกี่ยวกับวรรณกรรมและวรรณศิลป์ ชีวิตส่วนใหญ่หมดไปกับการร่างผืนพร้อมกาแฟลาเต้แก้วโปรด อาศัยใจรักและความหลงใหลในเสน่ห์ของตัวอักษรหนูนใจออกมาร่างผืนทักทายหัวใจผู้คน แล้วก็ได้พบ...ได้ประทับใจกับมิตรภาพแสนดีสุดมหัศจรรย์ที่ทำให้หัวใจอึมอึม

เริ่มต้นมีตัวตนในถนนสายนี้ด้วยโอกาสจากสำนักพิมพ์แจ่มใส 'ทะเลดาวในใจ' คือความฝันแรกที่เป็นจริง ตีพิมพ์ในชุดพิเศษ 'ความรู้สึกดี... ที่เรียกว่ารัก' ความฝันแรกแห่งรักที่แสนมหัศจรรย์ตีพิมพ์ในชุด 'Dreamland of Love' คือ 'เธอ กาลเวลา มนตราแห่งรัก' และตามมาด้วยอีกหลากหลายเรื่องราวความฝัน ที่หวังไว้สุดหัวใจคือจะได้มีโอกาสนำความฝันขึ้นต่อๆ ไปมาทักทายกันอีกเสมอ

ที่สุดของหัวใจที่เพียรพยายามบนถนนสายความฝัน หวังเพียงทุกความรัก...ความฝันที่ร้อยเรียงผ่านตัวอักษรจะได้มีโอกาสไปทักทายหัวใจผู้คน และได้รอยยิ้มที่สองแก้มและแต้มที่หัวใจเพื่อนๆ ผู้อ่านเป็นรางวัล ขอฝากอีกหนึ่งความฝันในมือทุกท่านนี้ไว้ด้วยนะคะ

ขอขอบคุณทุกหัวใจที่เปิดโอกาสให้ความฝันของฉ้ามิวอาห์ได้ผ่านไปทักทาย ขอขอบคุณสำนักพิมพ์แจ่มใสที่ให้โอกาสก้าวเข้ามาบนเส้นทางนี้ ขอขอบคุณครอบครัวที่คอยเคียงข้างเสมอ และขอบคุณสำหรับทุกมิตรภาพที่มอบให้กัน หากมีโอกาสหรืออยากทักทายกันขอเชิญได้ที่ไอเอสแห่งความฝัน www.jhaamuah.com นะคะ ยินดีต้อนรับทุกหัวใจค่ะ ^^

จากใจนักเขียน

นอกจากอ่านและเขียนแล้ว ความสุขอีกอย่างหนึ่งคือได้ออกไปมองเห็นโลกกว้าง ซึ่งมาเก๊าก็เป็นอีกดินแดนหนึ่งที่ประทับใจไม่น้อยเลย ในขณะที่ศิลปะตะวันตกอวดความงามบนแผ่นดินนี้กระทัดรัดทั้งเกาะได้รับการยอมรับในฐานะมรดกโลก วัฒนธรรมตะวันออกก็แทรกตัวหลอมรวมได้อย่างพอเหมาะลงตัว ยิ่งไปกว่านั้น...หัวใจของผู้คนที่นี่ทำให้รู้สึกที่ตัวเองเป็นคนแปลกหน้าที่โชคดี แล้วพล็อตเรื่องมากมายที่มีมาเก๊าเป็นฉากหลังไหลเข้ามาในความคิด กระทัดรัดเพื่อนสาวฮ่องกงที่นับถือและหมั่นไปรบกวนเสมอมาแปลกๆ แล้วเปรยด้วยเสียงแก๊งน้อยใจว่าทำไมไม่เลือกฮ่องกงบ้าง แต่ก็ยินดียอมวางตะเกียบขณะรับประทานอาหารมาช่วยสะกด Jyutping ให้กับหลายจุดที่เลือกจะใช้ภาษาวางตั้งสำหรับเรื่องนี้ ตอบข้อซักถาม ให้ข้อมูล และยังจ่ายค่าอาหารในทุกมื้อที่ไปกวนใจให้อีกด้วย Bronson, Andrew...thank you for everything ☺

ความฝันเรื่องนี้ใช้เวลาร่างนานพอสมควร กว่าสองปีก็ได้ แต่ทุกครั้งที่เขียนและฝัน จะรู้สึกเหมือนได้กลับไปที่มาเก๊าอีกครั้งเสมอ ความรัก...ความฝันชิ้นนี้อาจจะเจ็บร้าวขึ้นมาด้วยความหวานอยู่บ้าง อุปสรรคที่วางไว้ให้ฝังอันและจรัสแสงเฉยๆแล้วครั้งเล่าทำให้ต้องแอบโมโหตัวเองหลายครั้งที่ทำตัวใจร้ายได้ขนาดนั้น แต่ก็หวังว่าหัวใจรักที่หนักแน่นของทั้งคู่จะช่วยลบเลือนรอยน้ำตาของผู้ที่เปิดโอกาสให้กับความฝันเรื่องนี้ได้นะคะ

อีกสักครั้ง...ขอให้ฉ้ามิวอาห์ได้พาไปพบกับหัวใจรักที่มั่นคง ความรักที่เมื่อค้นพบแล้วจะเป็นกำลังใจให้เราเผชิญหน้ากับสรรพสิ่ง ที่ผ่านเข้ามาอย่างไม่ย่อท้อนะคะ

ตัวอย่าง

บทที่ 1

ตัวอย่าง

หยาดฝนที่กระหน่ำลงมาทำให้หญิงสาวร่างเล็กต้องเร่งฝีเท้า จุดหมายปลายทางคือชานชาลาของอาคารบ้านเรือนซึ่งส่วนหนึ่งถูกกันไว้ เป็นป้ายรถบัสเช่นเดียวกับผู้คนที่กำลังก้าวพร้อมกัน อากาศที่เดิมเย็น อยู่แล้วทวีความเย็นมากขึ้นเพราะสายฝน แต่ฝิ่งอันไม่มีเวลาสนใจ อะไรมากไปกว่ารีบจ้ำฝีเท้าให้เร็วที่สุด แล้วก็ไปหยุดยืนปิดหยาดน้ำ ที่เกาะตัวบนเสื้อโค้ตสีดำซึ่งกันน้ำได้พอสมควร ทอดสายตาไปตาม ถนนมองหารถบัสสายประจำกลางวันก็เป็นห่วงว่าตัวเองจะไปทำงาน สายหรือเปล่า

รถบัสบางคันเข้ามาเทียบแต่ก็ยังไม่ใช้สายประจำที่คอยอยู่ ฝิ่งอันจึงมีโอกาสดูเพียงแค่นัยเข้าไปหลบเม็ดฝนในชานชาลามากขึ้น เท่านั้น เพราะผู้คนบางส่วนแยกย้ายขึ้นรถบัสสายที่ต้องการไปบ้างแล้ว หญิงสาวล้วงกระเป๋าหาบัตรเงินสดเตรียมไว้สำหรับชำระค่าโดยสาร ตายังคงมองสายฝนอย่างไม่พอใจ

"จะตกอีกนานไหมเนี่ย" เสียงของเธอบนพึมพำเป็นภาษาที่ต่าง ไปจากผู้คนรอบตัว แม้ว่าจะอาศัยอยู่ในมาเก๊าได้เกือบสามปีแล้ว แต่

นิสัยชอบพูดกับตัวเองเป็นภาษาของแผ่นดินเกิดก็ไม่เคยจางหาย

ผู้คนแวดล้อมที่บางตาลงทำให้ผิงอันสามารถมองผ่านไปยังอีกฟากของถนนได้โดยง่าย และสายตาของเธอก็หยุดอยู่ที่ชายหนุ่มคนหนึ่ง

ร่างสูงเพรียวในชุดโค้ตสีมิดสวมกางเกงยีนที่นุ่งง่าย ๆ บนกำแพงหินที่ก่อไว้สำหรับกันเป็นแนวปลูกต้นไม้ริมทางเดินในบริเวณที่ติดกับทะเลของเกาะมาเก๊าไม่มีวีแววว่าจะยี่หระต่อสายฝนที่กระหน่ำมากขึ้นเรื่อยๆ แม้แต่น้อย ศีรษะก้มต่ำคล้ายกำลังสนใจพื้นที่อยู่ตรงหน้าเท่านั้นทำให้ไม่สามารถมองเห็นใบหน้าได้ชัดเจน คอของเขาวางพาดบนเข่าเป็นแนวราบโดยที่มือทั้งสองเกาะกุมกันเอาไว้

"ประหลาดคน ไม่กลัวฝนหรือไงนะ" ผิงอันบ่นเพราะป้ายรถบัสฝั่งตรงกันข้ามที่ทำเป็นบล็อกมีหลังคากันแดดกันฝนเรียบร้อยนั้นออกจะว่างเสียด้วยซ้ำ และอยู่ไม่ไกลจากชายคนนั้นเลย

ท่าไม่เมื่อยับเข้าไปนะ แคเดินไม่กี่ก้าวเท่านั้นเอง แม้จะตั้งใจแต่ผิงอันก็ไม่มีเวลาสนใจอะไรอีกเพราะรถบัสของเธอมารถึงแล้ว

แขนเล็กๆ ทุยก็นอกไปบอก พอรถจอดเธอก็รีบก้าวขึ้นไปรวดเร็ว ผิงอันหันไปมองชายคนเดิมอีกครั้งอย่างอดไม่ได้ก่อนที่รถจะแล่นจากไป อะไรบางอย่างในตัวเขาสะดุดใจอย่างบอกไม่ถูก แต่เพียงไม่นานภาพของเขาก็ลับสายตาเช่นเดียวกับความสนใจของเธอ

"ทันพอดี" ผิงอันพูดก่อนจะพ่นลมหายใจอย่างโล่งอกเมื่อเวลาในบัตรตอกทำงานของเธอทันแบบที่เรียกว่าเส้นยาแดงผ่าแปด สเตลล่าหญิงสาวซึ่งมีชื่อจริงตามชาติกำเนิดว่าฟางถึงหัวเราะน้อยๆ กับเงินทวงเจ้าหน้าที่ฝ่ายรักษาความปลอดภัยซึ่งในวันนี้ประจำจุดลงเวลาตอกบัตรของพนักงานที่เรียกว่า Time Keeper

"ไปทำอะไรที่ไหนมาแม่หนูน้อย วันนี้ถึงได้มาเกือบสายปานนี้"

"ก็วันนี้ฉันไม่ได้เพื่อเวลาฝนตกเลยนะสิ ขอไปเปลี่ยนชุดก่อน"

นะคะ เดี่ยวจะไม่ทันบริฟงาน" ผิงอันพูดคล้ายบ่นแล้วรีบวิ่งไปตามทางที่ทอดสู่ห้องล็อกเกอร์ของพนักงานอย่างรวดเร็ว ทั้งให้เพื่อนร่วมงานรุ่นพี่ส่ายหน้ามองอย่างเอ็นดูแล้วอดไม่ได้ที่จะเดินตามเข้าไป

ใช้เวลาเพียงไม่นานผิงอันก็อยู่ในเครื่องแต่งกายที่พร้อมจะเริ่มหน้าที่ประจำวัน เธอเป็นพนักงานเล็ก ๆ ที่ทำงานให้กับโรงแรมหรูห้าดาวที่ตั้งอยู่ภายใน The Promenade ศูนย์รวมความบันเทิงรายใหญ่ของมาเก๊า พื้นที่หลายตารางกิโลเมตรของศูนย์บันเทิงแห่งนี้ส่วนหนึ่งเป็นกาสิโนหรูหรา บางส่วนทำเป็น walking street ซึ่งจะมีร้านค้าสร้างใหม่ตามแบบสถาปัตยกรรมตะวันตกขนาดสองข้างทางยาวไปจรดกับอีกด้านของพื้นที่ที่ให้ความรู้สึกคล้ายกับว่าเดินอยู่ในยุโรปมากกว่าเอเชีย ตรงสุดทางเดินจะมีสวนสนุก โรงละคร ร้านอาหาร และห้องจัดประชุมสัมมนาขนาดใหญ่ที่ทั้งหรูหราและทันสมัย

"ดูสิผมเผ้าเปียกหมด เลี้ยวผิงเซ็ดให้แห้งก่อนเลยนะ เดี่ยวหวัดก็ได้ถามหาหอรอก" สเตลล่าเดินตามเพื่อนร่วมงานรุ่นน้องเข้ามาด้วยความเป็นห่วงทั้งๆ ที่ตัวเองเปลี่ยนเสื้อผ้าอยู่ในชุดยูนิฟอร์มเรียบร้อยแล้ว

"โห ไม่ทันแล้วพี่สเตลล่า ไปกันเถอะคะ" ผิงอันปิดประตูล็อกเกอร์ของตัวเองแล้วยกมือลูบเก็บผมยาวสลวยให้เข้าไปอยู่ในเน็ตคลุมเท่าที่พอจะทำได้

"เดี๋ยวๆ แม่หนูน้อย หยุดเลย หน้าตาเกลี้ยงแบบนี้เดี๋ยวก็โดนเจ้าแม่ดูเอาหอรอก" สเตลล่ารั้งผิงอันไว้พร้อมกับจัดการให้แม่ตัวดีมีสีสันบนใบหน้าเสียบ้างตามกฎของโรงแรม

"สักวันฉันคงโดนไล่ออกเพราะเรื่องแต่งหน้าเน้อๆ เลยคะ" ผิงอันบ่นอู้

ภาพลักษณ์เรียบร้อยสดใสสวยงามของพนักงานคือส่วนหนึ่งที่

สำคัญสำหรับงานบริการ เครื่องแต่งกายสวยงามสะอาดตานั้นทางโรงแรมมีสวัสดิการจัดหาและซักกรีดให้เรียบร้อย แต่สำหรับการแต่งหน้าพนักงานหญิงต้องดูแลตัวเองซึ่งออกจะเป็นเรื่องลำบากสำหรับผิงอันที่ไม่ค่อยชอบสักเท่าไร

"เอาล่ะเรียบร้อย ง่ายแค่นี้เอง หน้าเราอะใสอยู่แล้ว แค่นี้เติมแป้งเติมลิปแล้วก็ทาตานิดหน่อยเอง หัดลิ้งะ" สเตล่าบอกพลางเก็บอุปกรณ์ของเธอ ตามองเพื่อนรุ่นน้องอย่างเอ็นดู

"จะพยายามนะคะ" ผิงอันตอบรับพร้อมกับยิ้มแหยๆ

"เรียบร้อยค่ะ ขอให้พักผ่อนให้สบายนะคะ" ผิงอันบอกแขกสาวที่รับซองคีย์การ์ดสำหรับห้องพักที่เฟิงเซ็กอินเรียบร้อยพร้อมกับรอยยิ้ม ซึ่งก็ได้รับรอยยิ้มสดใสกลับมาเช่นกัน

"ยิ้มเก่งจริงนะเสี่ยวผิง เป็นลูกค้าห่มๆ จะไม่ว่าเลย" สเตล่าขยับเข้ามาแซวเมื่อหน้าเคาน์เตอร์ว่างเปล่า ผิงอันหันไปส่งยิ้มให้เพื่อนรุ่นพี่ก่อนจะขยับเข้าไปใกล้เพื่อจะได้พูดคุยกันสะดวก ไม่ต้องทำเสียงดัง

"ยิ้มสยามค่ะ รู้จักไหมคะ ตอนนี้อยู่มาเป็นยิ้มมาเก้า" ผิงอันบอก

เชื้อสายในตัวเธอครึ่งหนึ่งเป็นของดินแดนที่ใบหน้าผู้คนมักจะแต่งแต้มด้วยรอยยิ้ม แผ่นดินเกิดที่เคยคิดว่าจะเป็นเรือนตาย แต่สุดท้ายเธอก็มาอยู่ที่นี่ บนผืนดินที่เป็นรกรากของบรรพบุรุษผู้มอบสายเลือดอีกครึ่งหนึ่งในร่างกาย และชั่วชีวิตอาจจะปักหลักสร้างรกรากใหม่ให้ตัวเองที่นี่

แผ่นดินให้กำเนิดที่อบอุ่นแต่บัดนี้ไม่เหลืออะไรอีกแล้วสำหรับเธอ และทุกครั้งที่เกิดถึง แม้จะเต็มเปี่ยมไปด้วยความสุข แต่ก็เจอความทุกข์มาไม่น้อยกว่าเช่นกัน

"จ้ะ แม่หนูน้อยจอมยิ้ม ว่าแต่ยิ้มเพื่อไปที่ห่มๆ มั่งก็ได้นะ พี่ว่าเอเดรียนน่าจะอยากได้รอยยิ้มหวานๆ ของเรามากกว่าใครเลยนะ"

คราวนี้รอยยิ้มสดใสของผิงอันกลายเป็นແຫ່ງທັນທີ เอเดรียนเป็นผู้จัดการฝ่ายอาหารและเครื่องดื่มของที่นี่ การที่ชาวมาเก๊า รวมไปถึงฮ่องกงมีชื่อเรียกเป็นภาษาตะวันตกนั้นเพื่อให้สะดวกสำหรับการติดต่อกับต่างชาติ จึงเป็นเรื่องธรรมดาที่คนรุ่นใหม่แทบจะไม่มีใครเรียกชื่อจีนกันแล้ว แต่ผิงอันนั้นยังไม่ยึดชื่อตะวันตกแบบใด ยังคงใช้ชื่อจีนที่อาผ่อ* ตั้งให้แทนตัว ป้ายชื่อที่ติดหน้าอกเขียนว่า Ping-An ตามการสะกดแบบพินอิน** ซึ่งก็กลายเป็นว่าชาวต่างชาติโดยเฉพาะแขกจากตะวันตกอ่านเป็น 'ปิง-อัน' ไปเสียอีกแต่เธอก็ไม่เดือดร้อน

เอเดรียนนั้นเป็นชาวมาเก๊าโดยกำเนิด หน้าตาเรียกว่าเข้าขั้นดีแม่จะมีดวงตาชั้นเดียวแต่ก็กลมโต อัยยัคยาก็เป็นมิตร แถมยังโสดสนิท เรียกได้ว่าเป็นชายหนุ่มที่ใกล้เคียงกับคำว่าสมบูรณ์แบบ แต่ผิงอันไม่มีใจจะตอบสนองไม่ตรีจากเขา

ผู้ชายคนนี้ไม่มีข้อติหรือก แต่เธอต่างหาก หัวใจเธอมันมีตำหนิ ซึ่งชาตินี้คงไม่อาจลบเลือน มันทำให้ผิงอันไม่คิดจะมองหรือรักใคร่ในฐานะคนรักอีกแล้ว

"อย่าล้อลิตะพีสเตล่า"

"นี่ถามจริงๆ นะ จะอยู่เป็นโสดไปจนตายหรือยังไงเรา รู้หรือเปล่าว่าเอเดรียนเนื้อหอมขนาดไหน ยังหนุ่มยังแน่นแต่อาชีพการงานก้าวหน้าพรวดๆ จนได้เป็นผู้จัดการตั้งแต่อายุยังไม่ทันแตะสามสิบ แถมตั้งแต่เธอเริ่มทำงานที่นี่มาจนตอนนี้ก็สองปีเข้าไปแล้วที่เขาไม่เคยยอมมองคนอื่นเลยนอกจากเธอ โดนปฏิเสธยังไงก็ยังไม่ถอย หายากนะผู้ชายมันคงแบบนี้ ไม่ติดว่าพีมีแอนดรูว์แล้วละก็จะขอเสนอตัวแทนเราเลยนะ"

"ฉันไม่เหมาะกับเขาหรอกค่ะ เอเดรียนน่าจะได้พบกับคนที่ดีกว่าฉัน" ผิงอันพยายามทำเสียงให้เป็นปกติ พุดโดยเลี่ยงการสบตา ก้มลง

* ยาย

** พินอิน (Pinyin) มาตรฐานระบบการถอดเสียงภาษาจีนกลางเป็นอักษรโรมัน

มองเอกสารลงทะเบียนเข้าพักของลูกค้า

"พูดเป็นนิยายเชียว ดีเกินไป" สเตลล่าเฝ้าตามนิสัยคนอารมณ์ดี แล้วผิงอันก็แอบโล่งใจเมื่อมีเสียงเรียกจากมุมหนึ่งของเคาน์เตอร์

"ผิงอัน มานีหน่อยสิ"

"ค่ะพี่ไอวี" ผิงอันรีบรับคำในขณะที่สเตลล่าก็รีบขยับเปิดทาง

"ไปๆ เจ้าแม่เรียกแล้ว"

ผิงอันหมุนตัว รีบก้าวเข้าไปหาไอวี...ผู้ช่วยผู้จัดการฝ่ายต้อนรับ ส่วนหน้าทันที ตั้งใจหยุดฟังและรับงานอย่างแข็งขัน ปล່อยให้สเตลล่ารับหน้าที่ดูแลลูกค้าคนใหม่ที่กำลังก้าวเข้ามา

ผิงอันไม่มีทีท่าว่าจะหยุดทำให้ผิงอันขมวดคิ้วพร้อมกับนึกบ่นในใจ *ไม่รู้จะตกอะไรกันหนักหนา* วันนี้เธอต้องไปช่วยนำสาวที่เซนาโต้สแควร์* เสียด้วย

ร่างเล็กเดินลี้วผ่านย่านร้านค้าของ The Promenade และเกือบจะเดินเลย แต่แล้วก็ชะงักเหมือนนึกอะไรขึ้นมาได้ ก่อนจะถอยกลับมายังร้าน Teddy Mania ซึ่งจำหน่ายตุ๊กตาแบรนต์ดั่ง

เจ้าหมีสีน้ำตาลที่ถูกวางอยู่บนยกพื้นซึ่งทำจากลังไม้ขีดกระดาษ หน้าร้านทำให้เธออดไม่ได้ที่จะหยุดมองก่อนกลับบ้าน รูปร่างที่ไม่อ้วนฟู แถมหน้าก็เกือบจะเป็นหมึกลายพันธุ์เพราะส่วนของจมูกและปากค่อนข้างจะใหญ่เอาเรื่อง ทำให้มันดูไม่ค่อยเหมือนตุ๊กตาหมีในฝันของเด็กๆ

ผิงอันตั้งใจเจ้าหมีตัวนี้ตรงรูปร่างไม่เหมือนใครของมัน เคยเข้าไปขอซื้อจากคนขายในร้านแต่ก็ผิดหวัง เนื่องจากเจ้าหมีตัวนี้ไม่ได้มีไว้ขายเพราะผลิตมาผิดสเป็ก

* ย่านการค้าเซนาโต้สแควร์หรือ San Ma Lou (ซาน หม่า โหลว) แหล่งช้อปปิ้งของมาเก๊า มีเอกลักษณ์ที่สำคัญคือการปลูกหน่อด้วยกระเบื้องเป็นลอนคลื่น

ทางเจ้าของแบรนต์ไม่ยอมให้ลูกค้าได้รับของที่ผลิตไม่ตรงตามมาตรฐานไปจนกลายเป็นเสียภาพลักษณ์จึงตั้งใจจะทำลายทิ้ง แต่ ผิงอันได้ยื่นมาว่าเจ้าของร้านสาขานี้เป็นเพื่อนสนิทกับเจ้าของแบรนต์ จึงขอไว้หนึ่งตัวจากทั้งล็อตที่ต้องทำลายแล้วนำมาตั้งโชว์ที่ร้าน และ มันก็ถูกใจเธอ

...ของมีตำหนิ...

"กลับแล้วนะมาเก้า"

ผิงอันแอบตั้งชื่อให้เจ้าหมีตามชื่อแผ่นดินที่ตั้งใจยึดเป็นเรือนตาย เธอโบกมือให้น้อยๆ รวากับเป็นเพื่อนสนิทเพราะทักทายกันทุกวัน ก่อนจะออกเดินต่อเพื่อกลับบ้านจริงๆ เสียที่

ทางเชื่อมระหว่างอาคารที่ไม่มีชายคาทำให้ผิงอันต้องสาวเท้าเร็ว ขึ้นเป็นการหนีเม็ดฝน ตาอดไม่ได้ที่จะมองหารถ Shuttle ที่มีไว้อำนวยความสะดวกให้กับลูกค้าในการเดินทางไปตามจุดต่างๆ ของ The Promenade เพื่อว่าถ้าว่างจะได้ขอแอบติดรถไปด้วย

"ผิงอันจะกลับแล้วเหอครับ ฝนตกให้ผมไปส่งเถอะ" เสียงทักจากเอเดรียนทำให้ผิงอันต้องหมุนตัวไปส่งยิ้มให้อย่างสุภาพ

"ขอบคุณค่ะ แต่ไม่เป็นไรหรอก ยังไม่ถึงเวลาเลิกงานของคุณนี่คะ"

ตำแหน่งงานในระดับผู้จัดการฝ่ายทำให้เอเดรียนต้องเข้างานตามเวลาทำงานของสำนักงานซึ่งเหมือนกับพนักงานบริษัททั่วไป ต่างจากผิงอันที่ต้องเข้าตามรอบกะเวร มันทำให้เวลาเข้างานของเธอและเขาต่างกัน

"อือ... รีบหรือเปล่าครับ ฝนคงไม่หยุดง่ายๆ รอผมสักนิดก็คงพอดีกัน"

"อย่าเลยค่ะ ฉันไปได้ บัสสต๊อปอยู่ไม่ไกลด้วย ขอบคุณนะคะ ไปก่อนล่ะค่ะ" ผิงอันบอกลาในขณะที่เอเดรียนได้แต่มองอย่างเสียดย

ผิงอันเปลี่ยนใจที่จะมองหารถ shuttle จะบอกว่าเอเดรียนเป็นสาเหตุก็ได้เหมือนกัน มือบางขยับสูดที่ติดเสื้อมาคลุมศีรษะแล้วออกวิ่งรวดเร็วโดยไม่มีที่ท่าจะเกรงกลัวสายฝน ก่อนจะวิ่งกระเป่าสะพายมากอดแนบอกรเพราะห้วงสมบัติข้างในนั้นมากกว่าตัวเองเหมือนที่เคยเป็นมาเสมอ

"ตายแล้วเสียวผิง ไม่เอาร่มหรือเสื้อกันฝนไปทำงานอีกแล้วหรือเรา"

หลานสาวที่โดดผลุงมายืนหน้าร้านและกำลังจัดการปิดหยาดน้ำที่เกาะกระเป่าโดยไม่ใส่ใจตัวเองว่าจะเปียกหรือเปล่าทำให้เหวินลีส่ายหน้าบ่นอยู่

"อาหียี* ขอโทษนะคะหนูมาสายไปหน่อย พอดีคนบนรถบัสสายประจำมันแน่น หนูเลยต้องรอมาอีกสายหนึ่งนะคะ"

"จะมาช้าหรือไวก็เท่านั้นแหละ วันนี้ฝนตกคนไม่ค่อยมาเดินสักเท่าไรหรอก ว่าแต่หนูดีกว่า ดูลิปปล่อยให้เนื้อตัวเปียกปอนแบบนี้ได้ย่าวัดได้ถามหากันพอดี อาพ่อรู้มีหวังโดนไม้แน่ๆ"

"แหม ก็อย่าบอกอาพ่อสิคะ ไม่เห็นจะยาก"

"ไปๆ ไปหลังร้านจัดการถอดไอ้เสื้อโค้ตเปียกๆ ออกเร็วๆ เลยหาผ้าเช็ดผมเผ้าให้แห้งด้วยเข้าใจไหม" เหวินลีไล่หลานสาวที่เริ่มทำจมูกพุดพิดแล้วก็จามออกมาในที่สุด "ตายแล้วเสียวผิง เป็นหวัดแน่ๆ เลยเรา"

"มันคันจมูกเท่านั้นเองค่า"

"ไปเลยนะ ยังจะมาไอ้อี้อีก หายาทานดักไว้ด้วยเลยนะ" เหวินลีไล่แล้วยังมีเสียงบ่นยาวตามมา

ผิงอันหัวเราะน้อยๆ แต่ก็รีบเดินไปหลังร้านอย่างรวดเร็ว รู้ดีว่า

* นางสาว

น้ำสาวแม่จะขี้นแต่ก็รักและห่วงเธอไม่น้อยเหมือนกัน แม่จะมีโอกาส
ใกล้ชิดกันแค่นี้ไม่กี่ปีก็ตาม

ปกติแล้วผิงอันจะช่วยงานที่ร้านหากกะทำงานที่โรงแรมของ
เธอเอื้ออำนวยแล้วรอกลับบ้านพร้อมน้ำสาว เทวินลีไม่ได้บังคับหรือ
กะเกณฑ์ให้หลานสาวมาช่วย แต่ผิงอันก็สมัครใจมาเพราะไม่ชอบอยู่
เฉยๆ ที่บ้าน นอกจากอาฟ่อและอาหียแล้วผิงอันก็ไม่มีใครอีก หรือ
อย่างไรก็ตามมาเท่าเลย ในโลกใบนี้ญาติของเธอที่เหลือเพียงท่านทั้งสอง
เท่านั้นเอง

ผิงอันเกิดและโตในประเทศไทย มารดาของเธอเป็นชาวจีนมาเก่า
ที่หวังจะตั้งรกรากในแผ่นดินเกิดของคนรักที่เป็นคนไทยเชื้อสายจีน
คุณปู่และคุณย่าของผิงอันเสียชีวิตตั้งแต่เธออายุได้ไม่ถึงสิบปี มัน
ทำให้คำว่าครอบครัวแต่ไหนแต่ไรมาไม่มีเพียงผิงอัน บิดา และมารดา
เท่านั้น

ชีวิตที่ไม่เคยคิดว่าจะจากเมืองไทยไปไหนเปลี่ยนไปเพราะ
อุบัติเหตุครั้งใหญ่ของครอบครัวเล็กๆ ที่สังเวศสองชีวิตที่สำคัญที่สุด
ของผิงอัน การเดินทางท่องเที่ยวร่วมกันทั้งครอบครัวที่มีไม่บ่อยนัก...
ไม่นึกว่าจะเป็นครั้งสุดท้าย ในเวลานั้นนับเป็นช่วงเวลาที่ยากลำบาก
สำหรับหญิงสาวตัวคนเดียวบนแผ่นดินเกิดที่แม่จะยังพอมีเพื่อนแต่
มันร้ายความอบอุ่นใจเสียแล้ว

นอกจากการสูญเสียบุพการี ความทุกข์อีกมากมายก็ประดังเข้ามา
พร้อมกันราวกับสรวงสวรรค์ปิดตาเลิกปรานี ความทุกข์แสนสาหัสที่
เกิดขึ้นทำให้ผิงอันหันหลังให้บ้านเกิดเมืองนอน เดินทางมาฝากชีวิต
ไว้บนแผ่นดินเกิดของมารดากับน้ำสาวและยายที่นี่ เธออาจเกิดและ
เติบโตที่ประเทศไทย แต่นับจากวันที่จากประเทศแห่งรอยยิ้มนั้นมา
ผิงอันก็ไม่คิดจะกลับไปเยือนอีกเลย

มาเก่าเป็นเรือนนอนและอาจจะเป็นเรือนตายของเธอ...ไม่มี

แผ่นดินใดๆ ให้ความอบอุ่นและเหมาะสมกับเธอมากกว่านี้อีกแล้ว

ร้านของเหวินลี่เป็นร้านขายเสื้อผ้าแบรนด์ดังซึ่งเป็นแฟชั่นที่นำของฝั่งอื่นต้องจ่ายเงินซื้อสิทธิ์ด้วยมูลค่าที่ค่อนข้างสูง ซึ่งยังพ่วงค่าใช้จ่ายจิปาถะรวมถึงระเบียบปฏิบัติและข้อบังคับปลีกย่อยตามมาพอสมควรเลยทีเดียว แต่ก็ให้ผลกำไรคุ้มค่าเพราะตั้งอยู่ในย่านช้อปปิ้งที่มีลูกค้าแวะเวียนมาไม่ได้ขาด

เซนาโต้สแควร์เป็นย่านที่นักท่องเที่ยวชอบมาเดิน เพราะนอกจากมีร้านค้าพร้อมฝรั่งให้จับจ่ายแล้ว ยังเป็นส่วนหนึ่งของพื้นที่ซึ่งจดทะเบียนและได้รับการรับรองขึ้นเป็นมรดกโลกโดยองค์การยูเนสโก ด้วยทัศนียภาพและสถาปัตยกรรมที่คงเอกลักษณ์และงดงามควรค่าแก่การอนุรักษ์ แถมยังมีโบสถ์เซนต์โดมินิกซึ่งได้รับการยกย่องว่าเป็นโบสถ์ที่มีศิลปกรรมทางศาสนาที่สวยงามที่สุดตั้งอยู่

หากเดินเอื่อยลัดเลาะชมร้านค้าที่จำหน่ายขนม ของฝาก และงานฝีมือประณีตซึ่งคงเอกลักษณ์ของมาเก๊าไว้อย่างครบสมบูรณ์ไปเรื่อยๆ แล้ว หนีไปชายหาดที่ทอดยาวและสูงชันขึ้นทีละน้อยคือ ซากโบสถ์เซนต์ปอลเลื่องชื่อ ซึ่งเสียหายเพราะประสบอัคคีภัยจนพินาศในปี ค.ศ. 1835 และได้รับการบูรณะต่อมาในปี ค.ศ. 1991

แม้จะเหลือเพียงผนังด้านหน้าทางเข้าและบานประตู ไม่ใช่โบสถ์ที่สมบูรณ์เหมือนในอดีตอีกแล้ว แต่ความงามสง่าที่ตั้งตระหง่านของซากโบสถ์แห่งนี้ก็ได้กลายเป็นสัญลักษณ์ที่โดดเด่นของมาเก๊า ไม่ว่าใครก็ตามที่มีโอกาสมาเยือนดินแดนแห่งนี้ ล้วนมุ่งมาบันทึกภาพเก็บไว้เป็นส่วนหนึ่งของความทรงจำทั้งนั้น

"Hello! Fun Jing Gwong Lam*" ฝั่งอันส่งเสียงต้อนรับเมื่อรู้สึกถึงฝีเท้าของลูกค้าที่ก้าวเข้ามาในร้าน ทั้งๆ ที่ตัวเองยังง่วน

* 欢迎光临 จินกลางออกเสียง Huan Ying Guang Lin แปลว่ายินดีต้อนรับ

อยู่กับการพับเสื้อที่ลูกค้าคนก่อนคลี่ลงโดยไม่ได้นำไปมองแม้แต่
นิดเดียว

หลังฝนหยุดตกลูกค้าก็เริ่มทยอยเข้าร้านจนวุ่นอีกครั้ง สองมือ
ของเธอยังไม่ได้หยุดขยับเลยแม้ชั่วอึดใจ

"เสื้อผ้าผู้ชายเชิญชั้นสองนะคะ" ทางตาที่พอจะเห็นว่าลูกค้าคนใหม่
เป็นชายทำให้เธอส่งเสียงบอกต่างๆ ที่ยังพับเสื้อไม่เสร็จ

"ขอโทษนะคะ ฉันอยากได้กางเกงแบบนี้ ไม่รู้มีตัวใหม่ไหม"
ลูกค้าสาวอีกคนหนึ่งขยับเข้ามาสะกิด ผิงอันรีบหันไปส่งยิ้ม

"ลองแล้วไซ้ไหมคะ ไช้สนี่พอดีตัวหรือเปล่า"

"ลองแล้วค่ะ แต่อยากได้ตัวใหม่ที่ไม่ได้มีไว้ไซ้" ลูกค้าสาวขยับ
กางเกงยีนรุ่นใหม่ที่อยู่ไน้ไม้แขวนมาให้ดู

"งั้นรอสักครู่นะคะ เดี่ยวฉันไปหยิบตัวใหม่มาให้" ผิงอันรีบรับ
มาแล้วเดินเข้าหลังร้าน ลืมลูกค้าชายที่เพิ่งเข้ามาเสียดสีหัวใจ เธอกลับ
ออกมาอีกครั้งเพื่อให้บริการลูกค้าสาวพร้อมกางเกงสำหรับลูกค้าท่านนี้

"เสียดผิง" เสียงเรียกของเหวินลี่ทำให้ผิงอันต้องรีบหันไปมอง

"ซา"

"มาช่วยตรงนี้หน่อยเถอะ" ท่าทางมือเป็นระวิงและแกวยาวของ
ลูกค้าที่รอคิวชำระเงินทำให้ผิงอันต้องรีบก้าวเข้าไปช่วย แล้วแกวก็เริ่ม
ขยับไ้วขึ้น

เธอคิดเงินไปเรื่อยๆ โดยเงยมองหน้าลูกค้าเป็นพักๆ คนแล้ว
คนเล่าจนมาถึงลูกค้าชายคนหนึ่งที่มาหยุดยืนเฉยๆ หน้าเคาน์เตอร์

ผิงอันเงยหน้ามองแล้วก็เห็นดวงตาวาวรีของเขามองเธอไม่วางตา
ชั่วขณะหนึ่งเธอรู้สึกราวกับมีความคุ้นเคยบางอย่างผ่านเข้ามาใน
ความทรงจำ ทั้ๆ ที่ไม่ว่ามองอย่างไรก็มั่นใจว่าไม่เคยรู้จักเขามาก่อน

ใบหน้าคมสันที่ไม่ขาวจัดแต่เป็นสีน้ำผึ้งราวกับจะไม่ใช่คนมาเก่า
หรือฮ่องกงทำให้เขาดูเป็นผู้ชายมาดเข้มมากกว่าจะเป็นชายหนุ่ม

หน้าหวานที่สาวๆ กำลังกรี๊ดกร๊าดอยู่ในกระแสดาราฮิตตอนนี้ทั้งๆ ที่องค์ประกอบของเครื่องหน้าสวยลงตัวจนเข้าขั้นสมบูรณ์แบบ

ดวงตาวาววรีที่ทอประกายลึกล้ำ และจมูกโด่งเป็นสัน ริมฝีปากบางสวยได้รูป ใบหน้าสะอาดตาราวกับโชคออกมาจากพิมพ์ของคัลยแพทย์พลาสติกฝีมือเยี่ยมแบบนี้ถ้าใครได้รู้จัก คงไม่มีทางลืมได้ง่ายๆ หรือก อย่าวว่าแต่ตัวเธอเลย

"คุณคะ" ผิงอันเรียกเมื่อเห็นว่าเขายังเฉย

ชายหนุ่มขยับตัวก้อๆ ทันทีพร้อมกับยื่นที่เขี่ยหนึ่งตัวมาตรงหน้า

"รับเพิ่มอีกสองตัวไหมคะ ตัวเดียวราคาสี่สิบเหรียญ แต่ถ้าคุณซื้อสามตัวราคาแค่เก้าสิบเก้าเหรียญเท่านั้นคะ ประหยัดไปได้ตั้งยี่สิบเอ็ดเหรียญ" ผิงอันบอกโปรโมชั่นของร้าน

"อ้อ เอ้อ ได้ครับ" น้ำเสียงของเขาคราวนี้ทำให้ผิงอันซาบจนต้องเพลอมองจ้องหน้าเขา

เหมือนเหลือเกิน! เป็นไปได้อย่างไร

"เสี้ยวผิง" เหวินลี่ที่สังเกตเห็นความผิดปกติของหลานสาวกระซิบเรียกสติของผิงอันกลับมา

"เอ่อ...จั้นเอาสี่อะไรแล้วขนาดไหนดีคะ"

"ช่วยเลือกให้ได้ไหมครับ" น้ำเสียงที่ได้ยินอีกครั้งทำให้ผิงอันมองเขาไม่วางตา หัวใจเต้นแรงจนหูของผิงอันได้ยินแต่เสียงของมัน แม้จะเป็นเสียงในภาษาอังกฤษ แต่เธอจำได้ว่าหัวใจคุ่นเคยกับเสียงนี้

เป็นไปได้อย่างไรในเมื่อไม่ว่ามองกี่ทีใบหน้าของเขาก็ไม่คุ่นเลยสักนิด

...ความบังเอิญจากสรวงสวรรค์หรือเปล่า...

"เฮเลน ช่วยดูลูกค้าให้หน่อย" เหวินลี่ตะโกนเรียกพนักงานอีกคนให้เข้ามาช่วยดูแลลูกค้าที่หลานสาวยังคงจ้องหน้าไม่วางตา

เฮเลนก้าวเข้ามาส่งยิ้มให้ชายหนุ่มแล้วพาเขาไปเลือกเสื้อเพิ่ม

อย่างกระฉับกระเฉง

"เป็นอะไรไปเสี่ยวผิง" เหวินลี่ถามหลานสาว

"ไม่เป็นไรค่ะ เชิญค่ะ" ผิงอันตัดใจจากความรู้สึกสับสนเกี่ยวกับลูกค้าที่เฮเลนรับช่วงไปดูแลแล้วเรียกลูกค้าในแถวคนต่อไป

หลายครั้งสายตาของเธอวกกลับไปหาเขา แต่ก็ทำได้เพียงแค่นั้น เพราะเมื่อเขากลับมาเข้าคิวชำระเงิน เหวินลี่ก็เรียกเขามาให้บริการเสียเอง ลูกค้าที่รอรับบริการซึ่งมีเข้ามาเรื่อยๆ ตรงหน้าไม่เอื้อให้ผิงอันทำอะไรได้มากไปกว่านั้น แม้แต่จะเหลือบตามองตามแผ่นหลังของเขาที่ก้าวออกไปจากร้านในที่สุด

"มีใช้หรือเปล่าเสี่ยวผิง" ท่าทางเงียบๆ ซึมๆ และคล้ายจมอยู่ในความคิดตัวเองของหลานสาวทำให้เหวินลี่ที่ว่างมือจากการบริการลูกค้าถามด้วยความเป็นห่วง แต่ดูเหมือนเสียงที่เรียกออกไปจะไม่กระทบโสตประสาทของหลานสาวเลยแม้แต่น้อย จนต้องร้องเรียกซ้ำอีก

"เสี่ยวผิง...ผิงอัน"

"คะ ว่าอะไรนะคะ" ผิงอันรีบหันไปตอบหน้าสาวเมื่อรู้ตัว

"เป็นอะไรนะคะเรา ทำไมแปลกๆ ไม่สบายหรือเปล่า ตากฝนด้วยวันนี้" เหวินลี่สายหน้าพลางขยับเข้าไปหาหลานสาวจนใกล้ ยกหลังมือไปอังหน้าผาก

"ไม่เป็นอะไรค่ะ หนูหัวแข็งออก"

"แน่ล่ะ"

"โอ้ แน่ลึคะ อือ...วันนี้คนไม่เยอะ หนูขอแวะไปที่โบสถ์แป๊บหนึ่งได้ไหมคะ" ผิงอันกวาดตามองไปรอบๆ ร้านแล้วอดไม่ได้ที่จะเอ่ยปากขอน้าสาวออกไปเดินเล่นที่โบสถ์ใกล้ๆ ซึ่งท่านก็พยักหน้าเป็นเชิงอนุญาต

"เอาสิ ระวังฝนหน่อยก็แล้วกัน"

ผิงอันชอบไปที่โบสถ์เซนต์โดมินิกที่อยู่ไม่ห่างนักเพื่อจุดเทียน

นมัสการพระเจ้า ซึ่งเหวินลี้รู้ดีว่าเป็นเพราะหลานสาวยังคงคิดถึงบิดา และมารดาที่เสียชีวิตไปแล้วมากเหลือเกิน

"งั้นเดี๋ยวหนูมานะคะ" ผิงอันยิ้มรับ

"ลิบนาทีแล้วกลับมานะ"

"ค่ะ" ผิงอันบอกแล้วก้าวตัวพลิวออกไปจากร้านอย่างรวดเร็ว

พระอาทิตย์เริ่มราแสงเปิดโอกาสให้ความมืดและแสงไฟนีออนที่ประดับประดาอยู่ตามถนนหนทางได้เจิดฉาย ผิงอันเงยหน้ามองท้องฟ้าแล้วถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ก่อนจะออกเดินมุ่งไปตามทาง

ความคุ้นเคยแบบแปลกๆ กับชายหนุ่มต่างชาติที่ได้พบเมื่อเย็นยังค้างใจ สุดท้ายเมื่อคิดว่ามันคงเป็นแค่ความบังเอิญเธอจึงพยายามลืมความรู้สึกค้างคาเหล่านั้นไปเสียให้หมด ตั้งสติเพื่อมีชีวิตอยู่กับปัจจุบันเท่านั้น

...พอแล้ว...อย่าคิดอย่าฝันถึงอดีตที่ผ่านมาไปแล้วให้ปวดใจต่อไป

อีกเลย

หญิงสาวก้าวไปเรื่อยๆ ความรู้สึกคล้ายกับถูกจับจ้องทำให้ถอดไม่ได้ที่จะหันมองรอบตัว แต่สิ่งที่มองเห็นก็คือนักท่องเที่ยวประปรายที่ไม่เยอะเท่าตอนกลางวันซึ่งกำลังก้าวเดินไปมาเพียงเท่านั้น ส่วนใหญ่กำลังชื่นชมแสงไฟที่ประดับประดาอยู่สองข้างทาง บ้างก็พูดคุยกับผู้ที่อยู่ข้างกาย ไม่มีสายตาคู่ไหนมองเธอสักนิด

คิดไปเองละมั้ง ผิงอันบอกตัวเองแล้วก็ตัดใจออกเดินอีกครั้ง มุ่งตรงไปยังประตูโบสถ์ที่ยังแจ่มอยู่ มือบางยื่นไปผลักเบาๆ แล้วก้าวเข้าไปด้านใน

เจ้าหน้าที่ที่คุ้นเคยกันดีส่งยิ้มมาให้แต่ไกล มือของเขายกเป็นสัญญาณบอกให้คอย ก่อนที่เจ้าตัวจะหายไปทางด้านข้างแล้วกลับมาอีกครั้งพร้อมแก้วใสเนื้อหนาทรงสูงซึ่งภายในมีเทียนสีแดงพร้อมกับ